

Sacrificii

Ionutz21

Către cer 'mi-ndrept privirea și durerea cea mai mare
Obosit de-atâtea gânduri c-am plecat peste hotare
Și-am lăsat în urmă glia care m-a hrănit o viață,
Doi copii și o nevastă doar cu lacrima pe față.

Timpul a umplut paharul și-i amară ziua toată,
Să îndrept acum calvarul, oare-ar exista vreo roată...
Să o-ntorc cu toată forța și din lacrima-mi căzută,
Să-i croiesc povești fetei, ce pe suflet mă sărută.

Banul ne-a legat de chinul ce în noapte-l simt prin vene
Cum aleargă-n disperare, viclenia să-și așterne.
Somnu-mi pare o meduză care s-a lipit în zborul,
Lacrimilor incolore, că mi-e dor să-mi văd feciorul.

Pieptul meu îndura multe, că sunt om și am onoare,
Pentru-ai mei copii rup pâinea și o-mpart la fiecare.
Poate mai târziu mă strigă și o să mă cheme-ndată,
Să le șterg iar obrăjorii de acolo de sub piatră!

Nu pot să privesc oglinda că îmi reproșează iară,
Că sunt om fără valoare, c-am plecat din a mea țară
Și-am lăsat în urmă glia, cu diamantele în floare,
Însă sacrificiu-i dorul, care doare cel mai tare.

Poate-odat' mă voi întoarce și-o să îi privesc din poartă
Cum aleargă către mine și cu dor mă strigă tată
Poate-o să mă recunoască drept om bun și cu mândrie,
Care și-a crescut copiii stând departe de-a sa glie!

Georgian Ionuț Zamfira 17.08.2021